

— ни лѣте, ни зиме. Отслабна още повече, изнемошѣ: едва я прикрепяше патеричката ѝ.

Най-сетне единъ день не се вести тамъ. Бѣше въ началото на дъждовита пролѣтъ, презъ Велики пости. Легна болна. Нагледваше я една съседка. Дойдоха и други жени; разбраха — гасне, отива си. Къмъ края на седмицата я хвърли въ огънь, взе да бълнува. Все совето: за Кукушъ и тополитѣ, за своитѣ, за съседитѣ; изреждаше имена, зовѣше настойчиво нѣкого. Накрай се посвѣсти и чуха ясно: молѣше да повикатъ попъ Стратилата отъ тѣхния край — той да я изповѣда и причасти.

Доведоха го. Свещеникътъ влѣзе, огледа заледената порутена барака; просълзи се. После отстрани чуждитѣ и колѣнчи до умиращата.

— Добъръ день, бабо Магдалено, какъ си? И ти ли падна вече, клета душо? Така ти било писано: при толкова имане, на гола земя Богу душа да предадешъ...

Болната го позна, подаде му горещата си костелива дѣсница, и почернѣлитѣ ѝ устни зашепнаха невнятни слова. Говори дълго. Свещеникътъ не я спрѣ — излишно бѣше. А тя му наржчваше, когато се върне *тамъ* единъ день, кого да срещне, какво да му каже, въ коя църква свѣщъ да припали за душата ѝ... Умори се, млъкна, притвори очи. Само дишаше тежко и равномерно. Свещеникътъ положи ржка на челото ѝ, поднесе ѝ светото причастие. Тя го прие и пакъ отвори очи. Костеливата ѝ ржка се раздвижи, тя бръкна въ пазвата си, извади съ мжка голѣмъ вързопъ и го подаде на изповѣдника.

Той пое зачуденъ вързопъ: — Какво е това, бабо Магдалено?

— Пари, отче... хилядо и осемстотинъ лева сж... вземи ги... на училището ги предай... тамъ, гдето даватъ храна на сиромашкитѣ дечица... за душата ми...